

Hermed sluttede Forhandlingerne.

§§ 1 og 2

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 1

vedtoges uden Afstemning.

§ 3, saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 2

vedtoges uden Afstemning.

§ 4, saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslagene Nr. 3—5

vedtoges uden Afstemning.

§ 5, saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 6

vedtoges uden Afstemning.

§ 6, saaledes ændret, og §§ 7—10

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Danmarks Bank.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5073; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 4230).

Sagen sattes til Forhandling.

Hans Nielsen: I 1907 stod der meget haarde Kampe her i Rigsdagen om den Oktroj, som nu i 26 Aar har givet Nationalbanken Koncession paa Seddelmonopolet her i Landet. Venstre og Konservative krævede i 1907 dette Monopol udleveret til en lille Kreds af Pengemænd og Aktionærer, medens Socialdemokraterne hævdede, at hele Samfundet gennem Staten skulde varetage denne vigtige Samfundsopgave. Det lykkedes ikke vort Parti i 1907 at vinde Flertal for vor Opfattelse. Vore

politiske Modstandere skildrede dengang i rædselsvækkende Ord og Billeder den Ulykke, som vilde blive Følgen af en Statsbank. Naar man nu læser de Udtalelser, som Formanden for Nationalbankens Repræsentantskab, Hr. Direktør Holm, for nogle Dage siden fremsatte paa Aktionærernes Generalforsamling, vil man se, at den samme Opfattelse lever endnu, selv om den ikke er saa stærk, som den var for 26 Aar siden. De enevældige Konger og deres Ministre har for over 100 Aar siden misbrugt Seddelpressen her i Landet, og paa dette Grundlag, gentager man saa, hvor forfødeligt det kan gaa for et Lands Pengevæsen, naar private Pengemænd bliver sat fra Styret og Samfundet vil bestemme. Der er imidlertid ikke mere nogen rigtig Klang i denne Trompet.

Et Par af de Udtalelser, som blev fremsat af Direktør Holm i Aktionærforsamlingen i Nationalbanken for nogle Dage siden, vil jeg gerne citere ved denne Lejlighed. Hr. Holm udtalte:

„Vi har herunder fastholdt den Opfattelse, at tidligere sørgeligere Erfaringer og Enevældens bestemte Advarsel maatte gøre det umuligt for os at gaa den Vej at lade en Statsbank overtage Landets Seddelvæsen.“

Og han følger til lidt senere:

„Paa den anden Side maatte vi ogsaa være klar over, at Seddeludstedelsen er et Samfundsanliggende af en saadan Rækkevidde, at det ikke vilde være ønskeligt — og ej heller opnaeligt —, at dette Forhold blev lagt i Hænderne paa en større eller mindre Kreds af Aktieejere.“

Altsaa, paa den ene Side taler Hr. Holm om Enevældens uheldige Administration af Seddelpressen i sin Tid som noget afskrækkende for os, men paa den anden Side erkender han, at det er umuligt at opretholde den private Drift. Begivenhederne siden 1907 og 1908 bekræfter disse Ord af Direktør Holm, som jeg anser for en af de forstandigste Mænd inden for vort Erhvervsliv for Øjeblikket. Et Lands Pengevæsen kan bryde sammen, ligegyldigt om det styres af private Mænd, eller det styres af det offentlige, for saa vidt man er ufor-sigtig, og for saa vidt ydre Forhold faar Lov til at indvirke og tage Magten fra de styrende i Seddelbanken. Vort Naboland Sverige har saaledes en Statsbank, der er meget stærkt kontrolleret af den svenske Rigsdag, medens vi her i Landet har haft en privat Aktiebank. Det kan vel uden Overdrivelse siges, at det svenske Samfunds Interesser